

Algunes reflexions sobre el paper de l'electrònica en la literatura

Artistes de la pantalla

F A poques setmanes, vaig escriure un article on expressava el meu esbalament per la galopada de la tècnica. Em referia, tan sols, a aquells aspectes del progrés que m'afecten de més a prop, com ara les màquines d'escriure. Com que són unes amigues de cada dia, me les estimo, les considero unes companyes de treball. I segueixo la seva evolució amb un interès creixent.

En l'ocasió que esmento, vaig provar de fer una síntesi de l'escadada que han experimentat els sistemes d'escriptura mecànica: de primer, les palanques mogudes per teclat, amb un caràcter en re lleu a cada extrem. Després, la bola, que va semblar que ho canviava tot. Sense deixar temps per a reprendre el bleix, aparagueren d'una manera gairabé simultània els discs "margarida" i la impressió per agulles. Ara sí que feia l'efecte que ja l'havíem trobada... Falsa il·lusió! Empaitant-se la cua, els fabricants més atents van posar al mercat la "transferència tèrmica", que escriu sense cinta i sense caràcters visibles. Calia ésser molt escèptic per no creure a ulls clucs que això resolvia el cas per a una llarga temporada. Però no: actualment se'ns ofereix el raig làser com a novetat sensacional.

A) marge d'aquestes peripecies que afecten allò que podríem qualificar de màquina d'escriure con-

vencional, vet aquí que fa aparició un nou equip veritablement revolucionari: l'anomenat Processador de Textos. El traspàs és enorme, perquè suposa abandonar les velles habituds i provar-ne d'altres, amb tots els riscos que això suposa. Ja no s'escriu damunt un full de paper que va amunt i avall, a dreta i a esquerra, d'un corró de goma. Es treballa amb la vista fixa en una pantalla de fòsfor verd —sense treure la cua d'ull d'un teclat amb moltes tecles—, i un ai al cor que val més mantenir teus. Si bades, la pantalla et renya, et posa davant del nas uns patrons que et fan evident els teus errors i et conviden inapel·lablement a rectificat-los o bé acceptar les conseqüències de cada distracció. En principi, es podria creure que tot plegat és una bona cosa, perquè sempre val més no badar. Però t'entra una mena d'enyorança, tan fugaç com es vulgui, però viva. Com que no fa tant de temps com això, et venen a la memòria aquelles màquines fidels, totes elles de metall i de mecànica poc complicada, sorolloses però amb la grata discreció dels col·laboradors sense pretensions.

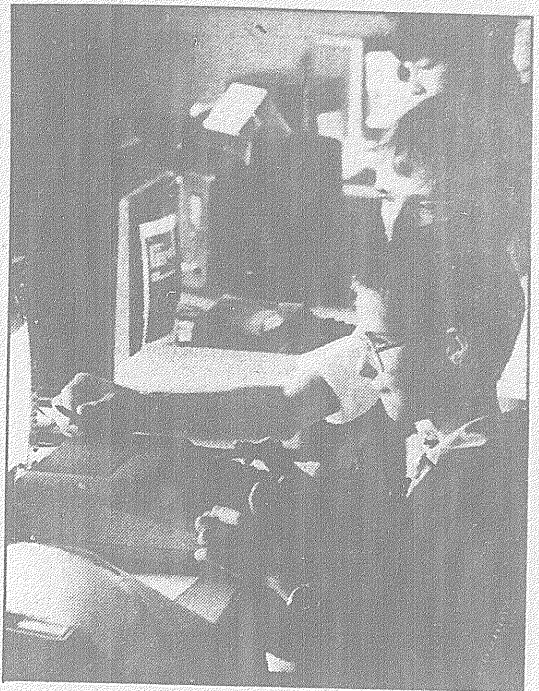
Em consta que molts dels nostres escriptors ja han caigut en el parany. Sense anar més lluny, podria parlar de mi mateix. La meua taula de treball, que mai no ha estat un model d'ordre ni de concert,

es va assemblant a les cabines de pilotatge dels avions de línia. D'una banda, em fa sentir content i posat al dia, però de l'altra m'escamna. Abans d'ahir, en començar la jornada, vaig tenir un pressentiment inquietant: ¿no podria ésser que, d'aquí a no res, en virtut de nous progressos, em vegi obligat a vestir-me amb una granota d'astronauta i a posar-me escafandra abans d'emprendre la feina d'escriure?

Eines de museu i progrés

Enmig d'aquestes reflexions poc a molt banals, tinc sempre a l'abast de la mà la ploma estilogràfica que em va regalar el meu pare. Ara és una peça gairabé de museu, però no em puc treure del cap que, amb models semblants, escriptors eminents hi van escriure obres mestres. Em costa de creure que l'electrònica elevarà el nivell de la literatura.

Però no hi ha res a fer. La cavalcada del progrés ens té fascinats o, pel cap baix, presoners. Sé que ara mateix, en el moment d'escriure aquestes ratlles, amics meus molt estimats, col·legues als quals admire de debò i, fins i tot, un parent excepcional que reuneix la doble condició d'escriptor excel·lent i d'amic de l'ànima, es troben com

La cavalcada del progrés ens té fascinats

jo davant la pantalla de fòsfor verd, amb uns ulls com unes taronges.

La Montserrat Bayà, l'eficaç secretària de l'"Associació d'Escriptors en Llengua Catalana", ens podria fer una llista molt reveladora dels nous oficials. Ja sé que la

seva provada discreció li privarà de fer-ho, però recalco que seria interessant. Si més no, serviria perquè ens comunicéssim els afanys i les experiències, i ens poguéssim aconhortar mútuament.

PERE CALDERS

CONSERVAR
SUS CABELLOS
AUN ES POSIBLE.

RECHACE LAS FACTURAS